

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce**Datum doručení:**

7. dubna 2020

Předkládající soud:

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Maďarsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

6. března 2020

Žalobkyně:

„Grossmania“ Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft.

Žalovaný:

Vas Megyei Kormányhivatal

[omissis]

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Soud pro správní a pracovněprávní věci v Győru, Maďarsko) v řízení zahájeném na návrh společnosti „Grossmania“ Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. ([omissis] Lukácsháza, Maďarsko), žalobkyně [omissis], proti Vas Megyei Kormányhivatal (Správní úřad vykonávající přenesenou pravomoc v župě Vas, Maďarsko) ([omissis] Szombathely, Maďarsko), žalovanému [omissis], ve sporu týkajícím se prodeje pozemků, vydal toto

Rozhodnutí

Vnitrostátní soud [omissis] na základě článku 267 SFEU pokládá Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku:

Má být článek 267 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládán v tom smyslu, že pokud Soudní dvůr Evropské unie prostřednictvím rozhodnutí vydaného v rámci řízení o předběžné otázce konstatuje neslučitelnost právního ustanovení členského státu s unijním právem, nelze toto právní ustanovení uplatnit ani v následujících vnitrostátních správních nebo soudních řízeních, a to bez ohledu na to, že skutkové okolnosti následujícího řízení nejsou zcela totožné se skutkovými okolnostmi předchozího řízení o předběžné otázce?

[omissis] [procesní aspekty vnitrostátního práva]

Odůvodnění:

1. Okolnosti předcházející sporu

Žalobkyně je obchodní společnost, kterou založili státní příslušníci jiných členských států, než Maďarska.

Žalobkyně byla držitelem poživací práva k následujícím nemovitostem: Jánosháza (Maďarsko), katastrální čísla 0168/2, 0184/24, 0224/1, 0134/15 a 0238/2; Duka (Maďarsko), katastrální čísla 010/9 a 0241/2.

Poživací práva žalobkyně k uvedeným nemovitostem byla vymazána z katastru nemovitostí na základě ustanovení § 108 odst. 1 a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (zákon č. CCXII z roku 2013, kterým se stanoví některá ustanovení a přechodná opatření týkající se zákona č. CCXII z roku 2013 o prodeji zemědělských a lesních pozemků; dále jen „zákon z roku 2013 o přechodných opatřeních“), a § 94 odst. 5 az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (zákon č. CXLI z roku 1997 o katastru nemovitostí; dále jen „zákon o katastru nemovitostí“).

Žalobkyně se proti výmazu svých poživacích práv neodvolala.

Soudní dvůr Evropské unie [dále jen „Soudní dvůr“] rozsudkem ze dne 6. března 2018 [SEGRO a Horváth] ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16 konstatoval, že článek 63 SFEU brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž poživací práva zřízená dříve k zemědělské půdě, jejichž držitelé nejsou blízkými příbuznými vlastníka této půdy, ze zákona zanikají, a v důsledku toho jsou vymazána z katastru nemovitostí.

V důsledku toho žalobkyně podala k Vas Megyei Kormányhivatal Celldömölki Járási Hivatala (obecní úřad Celldömölk, při Správním úřadu vykonávající přenesenou pravomoc v župě Vas, Maďarsko; dále jen „správní orgán prvního stupně“) žádost o provedení opětovného zápisu jejích poživacích práv k uvedeným nemovitostem.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím [omissis] ze 17. května 2019 zamítl žádost žalobkyně s odkazem na ustanovení § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních a na § 37 odst. 1 a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény (zákon č. CXXII z roku 2013 o prodeji zemědělských a lesních pozemků; dále jen „zákon z roku 2013 o zemědělských pozemcích“).

Žalobkyně podala ve správním řízení opravný prostředek a žalovaný rozhodnutím [omissis] ze dne 5. srpna 2019 potvrdil rozhodnutí [omissis] správního orgánu

prvního stupně. Žalovaný v odůvodnění odkázal na § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních a na § 94 odst. 5 zákona o katastru nemovitostí. Uvedl, že žádost o provedení opětovného zápisu není přípustná, jelikož § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních a § 37 odst. 1 zákona z roku 2013 o zemědělských pozemcích jsou stále v platnosti. Podle jeho názoru byl rozsudek Soudního dvůra ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16 přijatý v souvislosti s konkrétními případy a může se uplatnit pouze na případy, kterých se týká žádost o rozhodnutí o předběžné otázce. Tento předpoklad podporuje také § 108 odst. 4 a 5 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních. Dále žalovaný poznamenal, že rozsudkem Soudního dvůra ve věci C-235/17 se nerozhodovalo o opětovném zápise vymazaných poživacích práv, ale o finanční náhradě. Žalovaný dospěl závěru, že není oprávněn provést opětovný zápis dříve vymazaných poživacích práv, a to ani na návrh účastníka řízení, ani *ex offio*.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

2. Unijní právo

Článek 63 odst. 1 SFEU

„V rámci této kapitoly jsou zakázána všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi.“

Článek 267 SFEU

„Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

- a) výkladu Smluv;
- b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.“

Článek 91 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora

„Rozsudek nabývá právní moci dnem vyhlášení.“

3. Vnitrostátní právo

Ustanovení § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních:

„K 1. květnu 2014 zanikají ex lege všechna poživací a užívací práva existující k 30. dubnu 2014, jež byla smluvně zřízena mezi osobami bez blízkého příbuzenského vztahu na dobu neurčitou nebo na dobu určitou, která skončí po 30. dubnu 2014“.

Ustanovení § 37 odst. 1 zákona z roku 2013 o zemědělských pozemcích:

„Zřízení poživacích a užívacích práv na základě smlouvy je neplatné, pokud nejsou zřízena ve prospěch osoby v blízkém příbuzenském vztahu.“

4. Důvody podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

4.1 Judikatura Soudního dvora

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správní a pracovní soud Szombathely, Maďarsko) podal k Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve vztahu k ustanovení § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních a § 94 odst. 5 zákona o katastru nemovitostí.

Soudní dvůr rozsudkem v spojených věcech C-52/16 a C-113/16 konstatoval, že článek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená v původních řízeních, podle níž poživací práva zřízená dříve k zemědělské půdě, jejichž držitelé nejsou blízkými příbuznými vlastníka této půdy, ze zákona zanikají, a v důsledku toho jsou vymazána z katastru nemovitostí.

Na základě tohoto rozsudku Soudního dvora maďarské soudy v řízeních, která byla přerušena z důvodu uvedeného řízení o předběžné otázce, zrušily správní rozhodnutí nařizující výmaz poživacích práv.

V souvislosti s uvedenou vnitrostátní právní úpravou bylo totiž proti Maďarsku zahájeno řízení pro nesplnění povinnosti, které vedlo k vydání rozsudku Soudního dvora ze dne 21. května 2019 ve věci C-235/17. Podle uvedeného rozsudku Maďarsko neprokázalo ani to, že cílem zrušení poživacích práv, která mají přímo nebo nepřímo státní příslušníci jiných členských států než Maďarska, provedeného napadenou právní úpravou je zajistit dosažení cílů obecného zájmu, které uznává judikatura Soudního dvora nebo které jsou zmíněny v čl. 65 odst. 1

písm. b) SFEU, ani to, že toto zrušení je ve vztahu ke sledování takových cílů vhodné a soudržné, nebo že se omezuje na opatření nezbytná k jejich sledování. Dále uvedené zrušení nebylo v souladu s čl. 17 odst. 1 [Listiny základních práv Evropské unie; dále jen „Listina“)]. V důsledku toho překážky volného pohybu kapitálu, které vznikly v důsledku zbavení majetku nabytého prostřednictvím kapitálu, který je chráněn článkem 63 SFEU, tedy nelze odůvodnit. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že Maďarsko tím, že přijalo spornou právní úpravu a *ex lege* tak zrušilo poživací práva k zemědělské a lesní půdě nacházející se v tomto členském státě, která mají přímo nebo nepřímo státní příslušníci jiných členských států, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z ustanovení článku 63 SFEU a článku 17 Listiny základních práv Evropské unie.

4.2 V současnosti platné maďarské právo

Ustanovení § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních zůstává v platnosti i po vydání uvedených rozsudků Soudního dvora.

Zákonodárce toto ustanovení doplnil o dva nové odstavce.

Podle § 108 odst. 4 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních, pokud je třeba na základě soudního rozhodnutí třeba obnovit právo zaniklé na základě odstavce 1, avšak z důvodu formální či hmotněprávní vady nemělo být toto právo zapsáno v souladu s právní úpravou platnou v době prvního zápisu, informuje orgán pověřený správou katastru nemovitostí státního zástupce a přerušuje řízení do ukončení vyšetřování a následného soudního řízení.

Podle § 108 odst. 5 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních se za vadu pro účely odstavce 4 považují případy, kdy:

- a) držitelem poživacího práva je právnická osoba;
- b) poživací nebo užívací právo bylo zapsáno do katastru nemovitostí po dni 31. prosince 2001 ve prospěch držitele, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou, která není maďarským státním příslušníkem;
- c) v okamžiku podání návrhu na zápis poživacího nebo užívacího práva vyžadovalo nabytí práva v souladu s tehdy platnou právní úpravou osvědčení nebo povolení vydané jiným orgánem a dotčená osoba tento dokument nepředložila.

4.3. Rozhodnutí Alkotmánybíróság (Ústavní soud, Maďarsko) č. 25/2015 ze dne 21. července 2015 a jeho důsledky

Alkotmánybíróság (Ústavní soud, Maďarsko) v rozhodnutí č. 25/2015 ze dne 21. července 2015 rozhodl o ustanovení § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních. Ve výroku uvedeného rozhodnutí konstatoval, že vznikla situace neslučitelná s maďarskou ústavou, protože zákonodárce v souvislosti s poživacími a užívacími právy k pozemkům, která zanikla podle § 108 zákona z

roku 2013 o přechodných opatřeních, nezavedl pravidla umožňující nahradit mimořádnou majetkovou škodu, kterou nebylo možné požadovat v rámci vyrovnání mezi smluvními stranami, ale vztahuje se na platné smlouvy. Alkotmánybíróság (Ústavní soud, Maďarsko) vyzval zákonodárce, aby odstranil tento nedostatek, který je v rozporu s ústavou, nejpozději do 1. prosince 2015.

Do dnešního dne nebyla přijata žádná ustanovení, která by tuto situaci – označenou Alkotmánybíróság (Ústavní soud, Maďarsko) za neslučitelnou s ústavou – řešila a která by stanovila zejména odškodnění ve prospěch držitelů poživacích a užívacích práv k pozemkům.

Pro fyzické a právnické osoby, jako je žalobkyně, z toho vyplývá, jednak že maďarské orgány na základě § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních neschválí žádosti o opětovné zapsání poživacích a užívacích práv, a jednak, že z důvodu neexistence právních ustanovení zavádějících finanční náhradu za výmaz těchto práv, nelze stanovit částku odškodnění, která by nahradila utrpěnou majetkovou újmu.

Soudní dvůr rovněž v rozsudku ve věci C-235/17 konstatoval, že zabavení majetku provedené napadenou právní úpravou není odůvodněno veřejným zájmem a není upraven ani systém výplaty spravedlivé náhrady za toto zbavení v přiměřené lhůtě. Uvedená právní úprava proto porušuje právo na vlastnictví zaručené v čl. 17 odst. 1 Listiny (bod 129).

4.4. Rozdíl mezi skutkovými stavy

Skutkové okolnosti tohoto sporu se liší od skutkových okolností ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16, o kterých rozhodl Soudní dvůr, tím, že žalobkyně v tomto sporu nepodala opravný prostředek proti správním rozhodnutím o výmazu jejích poživacích práv, zatímco v uvedených spojených věcech se žalobci proti správním rozhodnutím o výmazu jejích poživacích práv odvolali.

V projednávané věci žalobkyně na základě rozsudku Soudního dvora ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16 podala žádost o opětovný zápis vymazaných poživacích práv s ohledem na skutečnost, že Soudní dvůr konstatoval, že maďarská právní úprava v této oblasti je v rozporu s unijním právem. Žalobkyně nezískala za výmaz svých poživacích práv ani žádnou finanční náhradu, jelikož v tomto směru nebyla přijata žádná právní ustanovení.

Vzhledem k tomu, že maďarská právní úprava byla v rozporu s unijním právem a že žalobkyně nebyla finančně odškodněna, bylo jedinou možností žalobkyně požádat o opětovný zápis jejích vymazaných poživacích práv.

Žalovaný však uvádí, že výmaz poživacích práv byl proveden správně v souladu s tehdy platnou právní úpravou a že § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních – který je stále v platnosti – brání opětovnému zápisu.

4.5. Účinky erga omnes a časové účinky rozhodnutí o předběžné otázce

První problém položené předběžné otázky se týká všeobecně závazných účinků rozhodnutí o předběžné otázce, tedy jejich účinků *erga omnes*.

Soudní dvůr v rozsudku ze dne 27. března 1963, *Da Costa a další* (spojené věci 28/62 až 30/62, [1963] Recueil, s. 75) konstatoval, že „ačkoliv čl. 177 poslední pododstavec bez jakéhokoliv omezení zavazuje vnitrostátní soudy, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, položit Soudnímu dvoru jakoukoliv otázku výkladu, která před nimi vyvstala, výklad, který již Soudní dvůr na základě článku 177 poskytl, může tuto povinnost zbavit svého účelu a obsahu, zejména je-li vznesená otázka po hmotné stránce shodná s otázkou, která již byla předmětem rozhodnutí o předběžné otázce v obdobném případě“.

Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. října 1982, *CILFIT a další* (283/81), upřesnil s odkazem na již citovaný rozsudek *Da Costa a další*, že „stejný účinek může ve vztahu k omezení povinnosti formulované v čl. 177 třetím odstavci vyplynout z ustálené judikatury Soudního dvora, která řeší sporný právní problém, a to bez ohledu na povahu řízení, které vedlo k tomuto rozhodnutí, také v případě, že dotčené otázky nejsou naprosto shodné“.

Na závěr Soudní dvůr v rozsudku *CILFIT a další* konstatoval, že vnitrostátní soudy, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, jsou povinny, vyvstane-li před nimi otázka práva Unie, dostát své povinnosti obrátit se na Soudní dvůr, ledaže konstatovaly, že vyvstálá otázka není relevantní, k dotčenému ustanovení Společenství byl již výklad Soudním dvorem podán nebo je řádné uplatnění práva Unie tak zřejmé, že není ponechán prostor pro žádnou rozumnou pochybnost; přičemž existence takové možnosti musí být posuzována v závislosti na charakteristikách vlastních unijnímu právu, zvláštních obtížích, které vykazuje výklad tohoto práva, a riziku rozdílnosti judikatury uvnitř Unie.

Pokud jde o problém časových účinků, v judikatuře Soudního dvůra je obvyklé, že rozhodnutí o předběžných otázkách týkajících se výkladu mají účinky *ex tunc*, tedy retroaktivní účinky. To v podstatě znamená, že právní úprava Společenství se musí uplatňovat ve vykládaném smyslu od okamžiku nabytí účinnosti. Soudní dvůr v rozsudku ve věcech [66/79, 127/79 a 128/79] o výkladu s retroaktivními účinky uvedl, že výklad pravidla práva Společenství, který Soudní dvůr podává, v případě potřeby objasňuje a upřesňuje význam a dosah tohoto pravidla tak, jak musí být nebo jak mělo být chápáno a používáno od okamžiku, kdy vstoupilo v platnost. Z toho vyplývá, že takto vyložené pravidlo může a musí být použito soudem i na právní vztahy vzniklé a založené před rozsudkem rozhodujícím o žádosti o výklad.

Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) rozhodl o uvedených problémech v zásadním rozhodnutí ve správní věci č. 1815/2008, které se týkalo registrační

daně. Na základě skutkových okolností správní orgán vyměřil žalobci registrační daň, přičemž nezohlednil tvrzení žalobce, podle kterého Soudní dvůr rozhodl, že maďarské sazby registrační daně jsou v rozporu s unijním právem. Soud prvního stupně žalobu zamítl, jelikož měl za to, že žalovaný správní orgán postupoval během správního řízení v souladu s platnou právní úpravou.

Podle Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) nemohou maďarské soudy nezohlednit judikaturu Soudního dvora. Připomenul, že Soudní dvůr vydal zásadní rozhodnutí o vztahu mezi unijním právem a vnitrostátním právem, na které žalobce odkazuje též v kasačním opravném prostředku, přičemž sám Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) citoval ta nejdůležitější rozhodnutí ve svém rozsudku.

Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) totiž uvedl, že podle názoru soudu prvního stupně žalovaný vydal rozhodnutí v souladu s tehdy platnou právní úpravou, což vedlo k otázce o závaznosti a časových účincích práva Společenstva a rozsudků Soudního dvora. Pokud jde o všeobecnou závaznost (účinky *erga omnes*) rozhodnutí o předběžné otázce, nebyla doktrína jednotná, jelikož Soudní dvůr se k této otázce dosud jasně nevyjádřil. Z judikatury však lze vyvodit, že je uplatnitelná na všechny případy, a že má závazné účinky. Tento předpoklad podporuje stanovisko soudu uvedené ve věcech *Da Costa a další* [28/62 až 30/62] a *CILFIT a další* [283/81], podle něhož mají rozhodnutí o předběžných otázkách v podstatě normativní sílu, která jim umožňuje mít právní účinky též v jiných případech, jelikož povinnost položit předběžnou otázku by mohla být zbavena účelu a dokonce podstaty, pokud by položená otázka byla podstatou shodná s otázkou, která již byla předmětem řízení o předběžné otázce v podobné věci. Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) poznamenal, že tyto úvahy jsou relevantní, protože Soudní dvůr rozhodl ve dvou [spojených věcech] (C-290/05 a C-333/05) o slučitelnosti maďarské registrační daně s právem Společenstva.

Pokud jde o časové účinky, Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko) uvedl, že v okamžiku přijetí rozsudku soudu prvního stupně již byl vydán rozsudek Soudního dvora ohledně maďarské registrační daně, takže obsah tohoto rozsudku Soudního dvora není možné ignorovat proto, že v okamžiku přijetí rozhodnutí ze strany žalovaného nebyl dosud vydán.

Na základě právní zásady stanovené Soudním dvorem měl sám žalovaný vykládat vztah mezi maďarskou registrační daní a právem Společenstva v tomtéž smyslu, jako Soudní dvůr ve [spojených věcech C-290/05 a C-333/05]. S ohledem na účinky *ex tunc* bylo rozhodnutí žalovaného nezákonné již podle právní úpravy platné v okamžiku svého vydání, jelikož určitá část uvedené právní úpravy (sazby registrační daně) byla v rozporu s právem Společenstva.

Soud prvního stupně měl proto uplatnit úvahy uvedené Soudním dvorem ve [spojených věcech C-290/05 a C-333/05] rovněž ve věci, o které rozhodoval, a neměl ignorovat tento rozsudek s odůvodněním, že žalobce se může domáhat daňového přeplatku v odděleném řízení.

4.6. *Problémy týkající se tohoto soudního řízení*

Během správního řízení, které předcházelo tomuto soudnímu řízení, si žalovaný i správní orgán prvního stupně byli vědomi obsahu rozsudku Soudního dvora ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16, podle kterého byl § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních v rozporu s unijním právem. Na rozdíl od věci, o které rozhodoval Legfelsőbb Bíróság (Nejvyšší soud, Maďarsko), už bylo během správního řízení známo rozhodnutí o předběžné otázce, v němž se konstatovalo, že uplatnitelné vnitrostátní právní ustanovení je v rozporu s unijním právem.

Rozdíly ve skutkovém stavu vyvolávají pochybnosti. Podle skutkových okolností rozsudku vydaného ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16, žalovaní podali žalobu proti správním rozhodnutím o výmazu jejich poživacích nebo užívacích práv. Naproti tomu, skutkové okolnosti projednávané věci se od uvedených skutkových okolností odlišují, jelikož žalobkyně nepodala žádný opravný prostředek proti správním rozhodnutím o výmazu jejich poživacích práv, ale na základě rozsudku Soudního dvora ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16 podala žádost o provedení opětovného zápisu poživacích práv s ohledem na to, že § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních byl v rozporu s unijním právem. Žalovaný žádost žalobkyně zamítl.

Podle rozsudku *Da Costa* a další soud rozhodující v posledním stupni nemá povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, pokud výklad podaný Soudním dvorem podle článku 177 [nyní článek 267 SFEU] zbavuje uvedenou povinnost účelu; zejména v případě, kdy je položena otázka v podstatě totožná s otázkou, která již byla předmětem řízení o předběžné otázce v podobné věci.

Na základě rozsudku *CILFIT* a další může stejný účinek vyplynout z ustálené judikatury Soudního dvora, která řeší sporný právní problém, a to bez ohledu na povahu řízení, které vedlo k tomuto rozhodnutí, také v případě, že dotčené otázky nejsou naprosto shodné.

Směr určený výše uvedenými rozhodnutími Soudního dvora naznačuje odpověď v tom smyslu, že rozhodnutí přijaté v rámci předběžného řízení ve vztahu ke konkrétnímu případu se uplatňuje na následující řízení před vnitrostátním soudem, i když položená otázka není naprosto shodná s předchozí předběžnou otázkou, nebo pokud se obě otázky shodují pouze ve svojí podstatě.

V souvislosti s projednávanou věcí Soudní dvůr v rozsudku ve spojených věcech C-52/16 a C-113/16 jasně uvedl, že § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních – na který odkazuje žalovaný – je v rozporu s unijním právem. Vnitrostátní soud má za to, že vzhledem k tomu, že to je rovněž případ projednávané věci, netýká se položená předběžná otázka daného odstavce, ale toho, zda v případě nikoli úplně shodných skutkových okolností může vnitrostátní soud neuplatnit vnitrostátní právní ustanovení, které, jak rozhodl Soudní dvůr

v předchozím rozhodnutí, je v rozporu s unijním právem. Skutkové okolnosti obou případů se tedy liší, ale použitelné ustanovení je totožné.

Rovněž vyvstává otázka, zda soud rozhodující v projednávané věci, který neuplatnil § 108 odst. 1 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních, protože je v rozporu s unijním právem, může uložit žalovanému povinnost uskutečnit v případě žalobkyně řízení o opětovném zápisu, v němž by žalovaný mohl uplatnit § 108 odst. 4 a 5 zákona z roku 2013 o přechodných opatřeních, která mezitím nabyla účinnosti.

[omissis] [procesní aspekty vnitrostátního práva]

V Győru, dne 6. března 2020.

[omissis] [podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT